

טיב הקהילה

ב"ד

פר' כי-תבא
כ"א אלול תשפ"ב

המנים לפי אופק דרושלים

זמני הדלקת הנרות ומרצ"ש

הדרה"ג	6:08
מוצש"ק	7:19
ר"ת	8:00

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א'	8:43	סו"ת א'	10:00
סוק"ש ב'	9:26	סו"ת ב'	10:28

המנים לפי שיעור קיץ

נתיק מס':

639

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

התעלות האדם בזכות המצוות

הכח והמשלה בעליונים ובתחתונים, וכל הנעשה הוא על פי גזירותיו.

ואכן ידוע שהיו צדיקים שהעידו על עצמם שמדי יום הם עושים תשובה על המעשים טובים שעשו ביום האתמול, כי בכל יום ניתוסף בהם דעת יתירה בגדלות בוראם, וכתוצאה מכך זכו שגם עבודתם היתה כפי ערך ידיעתם הרחבה, ולכן עשו תשובה על העבודה של שאר הימים שעדיין לא היתה כראוי לערך השגתם העכשוית.

לאור האמור יכולים לפרש שזוהי כוונת הכתוב כאן, הכתוב לא כיון לומר שקיומיו כ'אומתו של הקב"ה' תלויה בקיום המצוות, כי אם לבשרינו שגם אם לעת עתה מוטל עלינו לכופף את עצמינו כדי לקיים את המצוות, לא תהיה זה כפיה עולמית, כי אחר שנקיים את המצוות כדבעי נזכה על ידן להכרה יתירה ואמיתית בגדלות הבורא ברוך הוא, ומתוך כך נזכה להשתוקק לקיים את רצונו, וככל שגורבה בקיום המצוות כך נזכה ליותר בהיות וליותר השתוקקות. זהו שאמר הכתוב 'קיימך ה' לו לעם קדוש' כלומר, מלבד מה שזכיתם כבר בעבר להיעשות 'אומתו של הקב"ה' מובטח לכם עוד שתזכו לבהירות בגדלות ובאחדות השי"ת, ועי"ז תתקרבו אל השי"ת ותתעלו להיות 'עם קדוש' בזכות 'כי תשמור את מצות ה' אלקיך, וישפיר מובן לפי זה גם מה שמסיים ואומר 'והלכת בדרכיו' כי לכאורה נראה שכל שוב את דבריו, שהרי היינו 'שמירת המצוות' והיינו 'הליכה בדרכיו', אולם לפי האמור יש לומר שכיוון לומר שבזכות שמירת המצוות נזכה להיות בין ההולכים מעלה לחזות בנועם ה' ולהשתוקק לקיים רצונו.

זהו מה שכתב הרמח"ל בספר 'מסילת ישרים' (פרק כו): 'ענין הקדושה כפול הוא, דהיינו: תחלתו 'עבודה' וסופו 'גמול', תחלתו 'השתדלות' וסופו 'מתנה'. והיינו שמתחילה מוטל על האדם לכוף עצמו לקיום התורה וזהו בחינת 'עבודה' וגם בחינת 'השתדלות', כי האדם בעמדו בתחילת דרכו ספק אצלו אם תהיה ביכולתו לעמוד מול יצרו הקשה, אבל על כל פנים הוא עושה 'השתדלות' מצידו, ומנסה לקיים את חובתו, אולם ברבות הימים זוכה להארה מן השמים, ושוב אין העבודה קשה עליו כבר, ונעשית כ'גמול' ו'מתנה'. והדברים תואמים לדברי חז"ל (יומא לט): 'אדם מקדש עצמו מעט מקדשים אותו הרבה, מלמטה - מקדשים אותו מלמעלה'.

אולם כדי שאכן נזכה לה'בהירות' האמורה עלינו לקיים את המצוות בכל פרטיותן ודקדוקיהן, ולשם כך מוטל עלינו להגות היטב בשו"ע ובנושאים כליו כדי שאכן נזכה לכך. ובנוסף צריכים גם לצרף מ'חשבה' ל'מעשה', שהרי כבר נפסק בשו"ע (אורח חיים סימן ס סעיף ד) ש'מצוות צריכות כוונה'. וכתבו שם הפוסקים, שבמצוות דאורייתא הכוונה מעכבת את המצוה. וראה שם עוד ב'משנה ברורה' (סעיף קטן י) שהביא שם מהגר"א שלהלכה צריכות גם מצוות דרבנן כוונה. ואחר שאכן נזכה לכך, נזכה להתעלות במעלות האמונה והעבודה.

קיימך ה' לו לעם קדוש באשר נשבע לך כי תשמור את מצות ה' אלקיך והלכת בדרכיו: (כח, ט)

מקרא זה נאמר בין הברכות והיעודים הטובים שיזכו בה ישראל אם יקיימו את התורה. והנה אמת הדבר שאין טובה יותר מזה הדבר, אולם כשמוצאים אנו אותה בין ה'הבטחות' התלויים ב'תנאי' קיום התורה, מתעוררת תמיהה, מאחר שכולנו יודעים שמאז 'קבלת התורה' זכו בני ישראל להיות 'לעם המובחר' ומאותה שעה נתחייבו בכל המצוות, ואילו כאן משמע שעדיין יש פתח לישראל לשנות את מצבם, וכאילו הדבר תלוי בתנאי, אם אכן יקיימו את המצוות יזכו שהקב"ה יקיים להיות 'לעם קדוש' אולם אם יבחרו ח"ו לעבור על המצוות הרשות בידם, ואז לא יזכו ח"ו להתחשב כעם הנבחר, אולם דבר זה אינו, כי מאז קבלת התורה אין הבחירה בידינו לשנות חיובינו כלפי בוראינו, ומקראות התוכחה האמורות בהמשך הפרשה יעידו על כך, וכך היתה גם נבואת ה' בידי יחזקאל הנביא (יחזקאל כ, לג): 'חי אני נאם אדני ה' אם לא ביד חזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה אמלך עליכם', וכמו כן איתא בגמרא (שבת פח). על מאמר הכתוב (שמות יט, יז) 'ויתיצבו בתחתית ההר': 'אמר רב אבדימי בר חמא בר חסא: מלמד שכפה הקדוש ברוך הוא עליהם את ההר כגיגית, ואמר להם: אם אתם מקבלים התורה - מוטב, ואם לאו - שם תהא קבורתכם', ולאור כל זאת עלינו להבין את המכוון בזה המקרא.

ונקדים לשם כך את דבריו של המגיד הקדוש מקאזניץ זי"ע ('עבודת ישראל' אבות ג, ז): 'וז"ל: 'דהנה כל התורה כולה היא רק לדבק בהקב"ה, ולכן סיים משה רבינו עליו השלום אחר כל התוכחות (דברים ג, ה) 'ובו דדבוקך', וכמו שהשיב הלל הזקן להנכרי שבא לגייר על מנת ללמוד כל התורה על רגל אחד ולמדו 'מה דעלך שני לחברך לא תעביד' (שבת לא), ושמעתי ממורי ורבי ז"ל פירוש 'שני לחברך' - להתחברותך אל הקב"ה, זה 'לא תעביד', זה הוא כל התורה כולה, ואיך פירושא הוא, המצוות עשה הכל להתחבר להקב"ה, והמצוות לא תעשה הם הדברים המקלקלים את ההתחברות שלא תוכל להתחבר על ידיהם, וזה 'מצוה', מלשון 'צוותא'. ו'עבידה', אותיות 'עבר' ו'ה'. נמצא כל התורה כולה היא דבר אחד, כמו שכתוב (תהלים סב, יב) 'אחת דבר אלהים שתיים זו שמעתי, אחת דבר אלהים, הוא בשביל דבר אחד להתחבר להקב"ה. שתיים זו שמעתי, הם 'מצוות עשה' ו'לא תעשה'. נמצא כל המצוות עשה ונכללות במצות 'אנכי', כמו שנתבאר שהם כדי לדבק בהם אל הקב"ה. וה'לא תעשה' נכללות ב'לא יהיה לך' שהם דברים המפסידים ומפרידים מהקב"ה עכ"ל. הרי לנו מדבריו שתכלית כל המצוות הם לקרב את האדם לבוראו, שכלל שהאדם ירבה בהם יזכה להכרה יתירה בגדלות הבורא ב"ה, ואכן כך איתא בזהוהר הקדוש (חלק ב פב): שה'תרי"ג מצוות' הם 'תרי"ג עצות' לזכות לבהירות בהדיבור הראשון 'אנכי ה' אלקיך', וזאת אומרת שכלל שהאדם מרבה לקיימן הן מאיירן את דעתו ומשיג יותר את אמיתת מציאותו יתברך, אשר רק לו

טיב המערכת

בשמחה ובטוב לבב

מסופר על אחד מהצדיקים שפעם אחת בעת שישב עם תלמידיו ביקש לפתע כוס תה חם. זאת עלינו לדעת כי בימים עברו לא היה זה דבר פשוט וקל לקבל כוס תה חם ללא תכנון מוקדם אבל אם הרבי מבקש, מיהו החסיד שלא יזדרז למלא את מבוקשו? כך יצאו כמה מהחסידים בריצה כל אחד החל לרוץ ולחפש היכן יש מים חמים מוכנים או לפחות אש שכבר דלוקה ואפשר לשפות עליה קנקן מים לחימום ואכן, כעבור זמן קצר חזרו כולם עם כוסות תה מהבילים בידיהם כשראו התלמידים את כמות הכוסות נבוכו מעט, אך הרבי חיך ושמח. פנה הרבי לתלמידיו בשאלה: מדוע כל כך רצתם להשיג עבורי כוס תה? והרי יודעים אתם כי אני ב"ה בריא לחלוטין וגם לא יום קר הוא היום החסידים התפלאו על השאלה מה הפירוש? אם הרבי מבקש דבר - זכות היא לנו למלא את רצונו! כששמע הרבי דברים אלו חיך ואמר: זה מה שרצית לשמוע ואם כך אתם רוצים לעשות את הרבי בשמחה, על אחת כמה וכמה שעליכם לעשות את רצון השי"ת בשמחה עצומה ביותר!

פרשתנו מזהירה אותנו שהקללות באים על האדם 'תחת אשר לא עבדת את ד' אלוהיך בשמחה ובטוב לבב, וידועים דברי הא"ר הקדוש זי"ע שאשהיך על עצמו שזכה לכל מדרגותיו בזכות 'שמחה של מצוה, וכך כתב הרמב"ם 'השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת האל שציווה בהן - עבודה גדולה היא וכל המונע עצמו משמחה זו - ראוי להיפרע ממנו, שנאמר תחת אשר לא עבדת את ד' אלוהיך בשמחה ובטוב לבב, וכל המגיס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו חוטא ושוטה וכך, וכל המשפיל עצמו ומקל גופו במקומות אלו הוא הגדול המכובד העובד מאהבה וכך, ואין הגדולה והכבוד אלא לשמוח לפני ד', שנאמר 'המלך דוד מפזז ומכרכר לפני ד', כלנו ב"ה מקיימים מצוות, כל מה שגשאר לנו זה לקיים את המצוות בשמחה, ובהרגשה של זכות לקיים את רצון הבורא.

(ע"פ טיב תורה - כי תבא)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

טיב
ההודעות

י"ד תמוז ה'תשע"ב | יעקב גינטיבן | עורך: ש. גולדשטיין

הלכות אמירת הסליחות

א. נוהגים לקום באשמורת ולומר סליחות ותחנונים מיום א' של השבוע שחל בו ראש השנה (ש"ע סי' תקפ"א ס"א).

ב. מה שנוהגים לקום באשמורת הוא ע"פ מה שאמרו במדרש שהקב"ה שט בלילה ב"ח עולמות, ובג' שעות אחרונות הוא שט בעולם הזה, והרי הוא קרוב לנו בכל קראנו אליו באותו זמן (לפ"ש ש"ס).

ג. ועכשיו מתאחרין על הרוב עד התחלת עמוד השחר, ומכל מקום ביום ראשון משכימים יותר קצת, כדי שיוכלו לומר בסליחות הפזמון שאומרים בו 'בזעזעקתם בעוד לילי, וכן 'יצה עתירתם בעמדם בלילות' (מ"א ש"ס ס"א).

ד. אם מתחילין קודם עלות השחר, אפילו כשאומרים הפזמון כבר הוא יום, מותר, כיון דעכ"פ זעקו והעתירו בעוד לילה, משא"כ אם לא התחילו ער שהאיר היום נראה כשק"ר (אלף לפ"ט ס"א).

ה. אם נתאחר לומר הסליחות עד לאחר שהאיר היום, אע"פ לא יבטל מאמירת הסליחות, לפי שהימים אלו הם ימי רצון, ואף לאחר עמוד השחר הוא עת רצון (אלף המגן ס"ב).

ו. יש נוהגים לומר הסליחות בחצות הלילה, שמאז הוא כבר עת רצון, וכדאיתא בזה"ק לענין תיקון חצות, ויש סמך להנהיגין לומר סליחות אחר חצות ונזמלין על פניהם, דאחר חצות חוט של חסד נמשך, וזה אפשר לפרש מ"ש שהוא קרוב ליום, דכי היכי דאחר חצות היום מיקרי נטו צללי ערב, ה"נ אחר חצות לילה מיקרי קרוב ליום (החלה לדוד סי' ק"א ס"א).

ז. נהגו להחמיר שלא לומר שום פסוקים קודם ברכת התורה, אע"פ שהוא אומרם דרך תחנונים, ולכן גם בימי הסליחות יש לומר ברכת התורה קודם הסליחות (מ"ב סי' מ"ו ס"ב).

ח. ברכת על נטילת ידיים יברך בביתו מיד בקומו משנתו, ולא יברך שוב אחר כך בבית הכנסת, או שלא יברך בביתו ואחר הסליחות יעשה צרכיו או יטיל מים וישפשף, ואח"כ יברך על נטילת ידיים ואשר יצר (מ"ב סי' ס"א ס"א).

ט. כשגמר הסליחות והאיר היום, צריך ליטול ידיו שנית, ויערה עליהם גם כן שלוש פעמים כמו כל נטילת ידיים שחרית, אבל לא יברך על נטילה זו ברכת על נטילת ידיים (מ"א ש"ס ס"א).

י. כשעוסק בתורה ובתפלה והגיע זמן עה"ש יש מקום להקל שא"צ ליטול אז ידיו אם כבר נטל ידיו כשקם משנתו, ומכל מקום קודם התפילה צריך ליטול ידיו, והוא להחמיר ליטול עכ"פ לפני הנץ החמה (דעת סי' ד' ס"ס). וכמו כן מותר ללכת אז יותר מארבע אמות, ואף אין צריך לדקדק שלא לגעת בעיניים ובמלבושים (ע"פ מה"ח סי' ד' ס"ק"ה הל"ש פ"א ס"א).

יא. שאר ברכות השחר יכול לברך אף קודם שיעלה עמוד השחר, חוץ מברכת הנותן לשכוי בינה שיש לברך אותה לכתחילה

חובת ומעלת השמחה

תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל: (כת, מז)

מצות ה' שמחה ב' עבודת הבורא וטעמה מזה הכתוב זה למד הרמב"ם (הלכות ליל פ"ח ה"ט) שמצוים אנו להיות שמח בעשיית המצוות, וז"ל: 'השמחה שישמח האדם בעשיית המצוה ובאהבת הא-ל-ל שציוה עליהן, עבודה גדולה היא להקדוש ברוך הוא. ומעבודת השם היא, וכל המונע עצמו משמחה זו, ראוי להפרע ממנו, שנאמר בקללות תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב, עכ"ל.

ועיין גם בחיי אדם בהלכות 'זהירות מצוה' (ח"א ס"ה, ט) שמביא כעין זה בשם האר"י הקדוש, וז"ל: 'השמחה הגדולה במצוה, ופירש האר"י"ל שזה שכתוב (דברים כ"ח, מ) 'תחת אשר לא עבדת כו' בשמחה ובטוב לבב מרוב כל', רצה לומר שלא שמחת בעבודה יותר מאילוי מצאת רוב כל, תענוגים ואנשים טובות ומרגליות' עכ"ל. גם החיד"א הביא על כך רמז נפלא וז"ל: 'שמחה ר"ת ש'מחת מצוה ח'ובה היא'. אחר שראים אנו שרצונה של התורה הקדושה היא בשמחת בני ישראל בעבודת בוראנו, מוטל עלינו להביץ שלא לחינם חפיצה היא בכך, משל למה הדבר דומה עני ומסכן שיעניו נשואות אל הבריות שייספקו לו מזון ומחיה, והבחין בו אחד הנגידים ונכמרו רחמיו עליו, ונמלך בדעתו למנותו כפקיד על אוצרותיו, כדי לספק לו פרנסה בהרחבה, מובן מאילוי שכשפונה הנגיד אל העני כדי לבשר לו על החלטתו אינו חפץ שהלה יטיב לו על כך, שהרי יודע הוא שמדובר בעני שאין לו כלל אמצעים להחזיר לו טובה, ומכל מקום חפץ הוא שהעני יבטא את שמחתו על זה שהנגיד מטיב עמו, כי בזה רואה הנגיד שמשאלתו להטיב אכן מתגשמת. באותה מידה נוהג הקב"ה עם ישראל, הוא יתברך יודע את גודל הטובה שהוא מטיב עם האיש הישראלי באמצעות בזה שמצוהו על המצוות, ואין הוא חפץ שהאדם יחזיר לו טובה על כך, כי כלל לא שייך כזאת, אך בזה הוא חפץ שהאדם יכיר שהוא מטיב עמו, וזה מקיים האדם על ידי השמחה בעבודת הבורא.

ה'שכל' שבאמצעותה ישיג ה'שמחה' בעבודת הבורא וכדי שאכן יכיר האדם בטובה זו, מוטל עליו להתבונן במהותה, ולשם כך נתיקן את דבריו של בעל ה'פלא יועץ' (שער השמחה) המביא ארבעה ידעיות המעוררים שמחה באדם, ובאמצעותם אכן יכיר האדם בגודל זכיותו בעבודת הבורא ב"ה. וכה הם דבריו: 'והחי יתן אל לבו, א. כמה שמחה היה שמח אם היה מוצא שלל רב, והכל כאין גנד החיים. ב. וכמה שמחה היה שמח אם היה נצול ממוות לחיים, כי כל אשר לאיש יתן בעד נפשו. ג. וכל חי העולם הזה הבל המה נגד חי העולם הבא, שהרי אמרו (אבות ד, יז) 'יפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא מכל חי העולם הזה'. ד. וכל חי העולם הבא כלא חשיבני נגד עשית רצון הבורא, שהרי אמרו (ש"ס) 'יפה שעה אחת של תורה ומעשים טובים בעוה"ז מכל חי העוה"ב'. עכ"ל.

דבריו אלו מבאר שהאדם מצד מהותו הוא זוכה לכמה טובות, אך אין הוא שם לבו לכך, וכתוצאה מכך אינו מתעורר לשמחה על שזכה בהם, ומה שכן משמח את האדם הוא כשמודיעים לו על איזה מתנה חיצונית שאינה תלויה במהותו, אולם אם יתבונן היטב יזכור שמתנה זו היא כלא היה לעומת המתנות שזכה בהם מצד מהותו, ואם כן מן הראוי שיעורר עצמו לשמחה על שזכה במתנות אלו. הדנה הדבר הכללי שמעביע על שמחת האדם, הוא על זה שאינו יודע האין ילכלך את צרכיו, ואם ביום מן הימים ימצא איזה אוצר שייספק לו את כל הצטרכויותיו הלא תהיה שמחתו לעין ערוך, אך אם יודע לו לאחר מכן כי חייו הם בסכנה, וכדי להציל את עצמו מוטל עליו להחזיל את כל ממונו לרופאים ולרפואות, הלא בודאי יעשה זאת, ולא יהיה עצב על שנלקח ממנו אוצרו אחר שנשאר לו חייו לשלל. וכל המתבונן בדבר ודאי תרב שמחתו על שזכה לחיים תקינים ואינו צריך לאוצר כדי לשלם לרופא ולרפואות. ואחר שזוכה להכרה כי ראוי לו להיות בשמחה רק על עצם זכיותו בחיי העולם הזה' כמה ראוי לו להגדיל שמחתו על עתידו לזכות ב'עולם הבא' מאחר שכל חי העולם הזה הם כאין לעומת מעלת ה'עולם הבא', ועל אחת כמה וכמה שעליו להיות שמח על זכיותו לעבוד את בוראו בתורה ומעשים טובים, אחר שאפילו שעה אחת מתורה ומעשים טובים יפים מכל חי העולם הבא.

ערך המצוות שמקיימים ב'שמחה' ויש לדעת כי השמחה בעבודת הבורא אינה רק כפרט בעבודת הבורא, אלא כל מהותה של העבודה משתנית על ידה, וכדאיתא בספר 'ארחות צדיקים' (שער השמחה) וז"ל: 'בעת שיעשה המצוות ישמח בלבו על שזכה להיות עבד למלך עליון, אשר בני מעלה ישתחו לו, וכן אמר דוד, 'שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב', וכל העושה המצוות בשמחה יש לו שכר אלף ידות יותר ממי שהמצוות עליו למשא' עכ"ל, ועיין שם עוד שהרחיב בזה.

גם ידוע שהאר"י הקדוש העיד על עצמו, שזכה לכל השגותיו בזכות עבודת ה' בשמחה.

השמירה מן החטא בזכות השמחה ומלבד מה שזוכה באמצעות ה'שמחה' לקיים את רצון הבורא ברוך הוא כראוי ב'קום ועשה' עוד יזכה על ידה גם ב'טור מרע', כי ידוע מה שכתוב בספרים הקדושים, שאותיות 'בשמחה' הם אותיות 'מחשבה' ולהורות כי הא בהא תליא, כי מי שהוא בשמחה כראוי זוכה שגם מחשבותיו הם כראוי, ושמו הוא ממחשבות בלתי רצויות המכלים מנפש ועד בשר.

ידוע הוא מאמרו של הרה"ק רבי משה מקאברין ז"ע, על מה שנפסק להלכה לענין אמירת 'השמחה' במעונו' ביזמן הסעודה של 'שמחת חתן וכלה', שבמקום שאנשים ונשים מסובין בחדר אחד אין לומר 'השמחה' במעונו, כי אין שמחה במקום שיצר הרע שולט, (ראה קיצור ש"ע קמ"ט, א). ואמר על כך הרה"ק מקאברין שמתוך הלכה זו לומדים אנו כלל גדול גם על ההיפך, שבמקום שהשמחה אכן שרויה אין יצר הרע שולט.

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

חוץ מהוצאות השבת

אנו בית חרדי, הבן הגדול בחר לו דרך מעט שונה מהבית, אבל שומר ומכבד את הדת בכל מאודו.

הוא עבד קשה וחסך פרוטה לפרוטה, והחליט לעשות לו בחופשת הקיץ האחרונה טיול רציני. הוא קנה תבילת נופש שכוללת טיסות ושייט באזור מרוחק, ועוד חוויות שתמיד חלם להגשים.

לקראת הנסיעה הראה לי הבן את התוכנית המפורטות של המסע. שמתי לב שעולים לאנייה ביום שישי. הערתי את תשומת ליבו כי מדובר בשאלה הלכתית לצאת ביום שישי לשיט של ימים ארוכים, ומה גם שהאניות האלו עם דלתות חשמליות, והא נכנס לשאלות חמורות של שבת קודש. הבן לא שם לב עד כה לבעיה הזו. הוא נבהל מהעניין ולא ידע מה לעשות.

התקשרנו לרב שאנו מכירים שנים, הרב גם מכיר היטב את הבן. בסופו של שיחה אמר הרב שהוא בשום אופן לא יכול להתייחס את העניין, אבל הוא גם לא רוצה לאסור...

הבן שקל את העניינים והחליט ששם השבת הוא לא מתעסק. הוא התקשר לחברת הנופש, וביקש או שיזו את היום שעולים על האנייה לשלושה ימים לפני שבת או שיבטלו את הכרטיס... הפקידה הסבירה לו: "בלתי אפשרי להזיז סדרי יגנינה ועליה לשייט, וגם לבטל את החופשה כבר אי אפשר, שהרי החוזה אומר שאפשר לבטל עד תשעים יום לפני היציאה, והנה עתה זה כבר סמוך מאוד ליציאה ולמה לבטל בגלל השבת? לא חבל על הכסף?!"

בני הבהיר לה שעל הכסף הוא מוותר לכבודה של השבת ואם תהיה אפשרות להחזיר אפילו משהו חלקי הוא ישמח...

לא מדובר בסכום קטן מדובר בשבעה עשר אלף שקלים שחסך פרוטה לפרוטה והוא לכבוד השבת ויתר על הכסף.

ימיים אחרי קיבל בני טלפון מאיזה חברת ביטוח, שהם החליטו לקבל את התביעה שלו ומעבירים לו לחשבון מקדמה על סך שבעה עשר אלף שקלים!!! מדובר בתביעה שתבע לפני זמן רב והספיק לשכוח ולהתייאש ממנה. כאן הסיפור רק מתחיל, כעבור יומיים קיבלו כל הקבוצה הודעה כי צעור רב הם מודיעים על ביטול ההפלגה עקב חור שנפצרה באנייה ודורש זמן רב לתקנה.

בני התקשר לראות אם זה לא מתיה, והפקידה זיהתה את הקול שלו ואמרה: "צדיקים מלאכתם נעשית על ידי אחרים!!!!" ובהתרגשות אמרה שתספר את הסיפור לכל העולם, ומעתה היא גם מבינה ששבת זה שבת, ומי שמכבד את השבת, השבת מכבדת אותו ולא מפסידיים ממצוות!!!

בעל המעשה: ג.ס.

שבדרכי 'לוגאנו' 'באז' ולוצערן', היה כולו דבוק באש קודש להתרים את נדיבי עם הגנידים העשירים להרמת קרן התורה בהיכל ישיבת קמניץ.

והנה הגיעה שמועה לאוזניו, על מנהגו היפה של אחד מגדולי הנדיבים השווייצריים, עשיר גדול בעל הון רב, המתניב מדי יום לאחר תפילת שחרית למעמד קצר של 'חלוקת צדקה'. - כך פותח לו הנגיד האדיב את סדר יומו, בטרם יגיש אל עסקיו המסועפים, מתוך אמונה פשוטה וביטחון במצות הצדקה, שהשלי"ת בעצמו שכל כספו וזהבו של עולם

שלו מעיד בה (מלאכי ג, ט): 'צְבֻחַתְּךָ נָא בְּאֵזַת אֲמֹר ה' צְבָא'וֹת, אִם לֹא אֶפְתָּח לָכֶם אֶת אֲרָבוֹת הַשָּׁמַיִם, וְיִרְקַתִּי לָכֶם בְּרָכָה עַד פְּלִי דִי!'. מעמד הצדקה היה קצר ונהדר, כשהנגיד עומד בשמחה ונדיבות לב, בידו מחזיק שטרות רבות של מאה פרנק (!) שוויצרי, סכום נכבד ונאה, ומעניק לכל דורש ולכל מבקש לצדקה. וכמוכן היה זה רק תחילת הסכום, המינימום... ולמי שהוסיף לבקש ולחנן 'בתחנונים ידבר רש', היה מרים בטוב ליבו תרומה הגונה בסכומים גדולים פי כמה.

שמח רבי משה אהרן על שמועה זו, ורצה לגשת אל אותו מעמד, שכן בתרומה גדולה ונאה יוכל לחסוך זמן יקר ולא יצטרך לכתת את רגליו מבית לבית, וכך יוכל לסיים מהרה את נסיעת המגבית המפרכת שבמדינת הים.

ברם, דא עקא, כששאל על שעת התפילה בבית הכנסת של אותו גביר, התברר שנוהגים הם להתפלל לאחר 'זמן תפילה' הראשון והמהודר. תיכף כששמע זאת ר' משה אהרן דחה את כל התוכנית בשתי ידיים, על 'זמן תפילה' אין שום אפשרות לוותר, יהיה מה שיהיה! - פסק בנחרצות.

את מעמד הצדקה שלאחר שחרית אמנם 'הפסיד' ר' משה אהרן באותו יום, אבל ליבו היה שלם עם אלוהים שמתחילת הידור מצות התפילה בזמנה. הוא לא אמר נואש, והחליט לנסות לכל הפחות בגדר 'השתדלות' לגשת לאותו בית כנסת לתפילת מנחה, אף כי הנהדר לו שלא מתקיימת אז שום 'חלוקה', וכל בעלי הצדקה המבקשים את נדבת נגיד זה מגיעים אליו רק במעמד של שחרית, מכל מקום לא נמנע ה'משולח' הנכבד מלעשות את שליחות קדשו.

לאחר תפילת מנחה נישב בעדינות אל הגביר החשוב, התגבר על אי הנעימות, והתנצל על כך שלא היה כאן בשחרית, ואולי ניתן לבקש מלפניו על עמו, בחווי המד צעירי צאן קדשים של ישיבת 'קמניץ'.

מתחילה הקפיד מעט הגביר על החריגה מן הזמן המקובל לבקשת נדבות, אבל מיד כשראה שהמדובר באיש של צורה יהודי תלמיד חכם, לא אבה לדחותו כהרגלו למעמד שלמחרת, הוא הוציא מכיסו שטר של מאה פרנק והעניק לו כפי שרגיל לתת בחלוקת שחרית. ר' משה אהרן ארזן למטיבו בכל לב, ובזיכו בברכת הצלחה טובה. ותיכף יגיש אל ארון הספרים הציב בחשקו ובצימאון את ה'גמרא' האהובה עליו, התיישב לו במנוחה בפנית בית המדרש, ועד מהרה התרפק עצמו בעמל מתיקות יגיעת התורה, בהמתנתו לתפילת ערבית.

הגביר שישב במרום מקומו הנכבד שבמזרח וראה את היהודי החשוב רכון על תלמודו, נשא מאוד חן בעיניו, הוא נפעם מצורת הנהגתו העדינה ודיבורו עמו בכבוד ובדרך ארץ, ואף נהנה מן הברכה שבידו בכנות ליבו. הוא קם בהשקט ממקומו וניגש אל גבאי בית המדרש בשאלתו, אם מכיר הוא אולי את ה'אורח' החדש שם בפיונה, מה סיבו ומהיכן בא.

בוודאי! ענה הגבאי, הלא זהו המשגיח המפורסם של 'קמניץ' בירושלים עיה"ק, איש מורם מעם תלמיד חכם מובהק מרביץ תורה, ומחנך בחסד עליון.

כשמע זאת העשיר ובהביטו בהדרת פניו של האורח הדגול, ניגש אליו שוב ותחב אל ידו עוד שלוש מאות פרנק (!) בתוספת ברכה להצלחתו ושגשוג הישיבה, ר' משה אהרן שמח לקראתו, ושוב הודה לו בחפץ לב והוסיף לו ברכה נוספת להצלחתו ככפלים לתושיה. והנה הגיע זמן גלילת אור מפני חושך, הערב ירד, והציבור ניגש לתפילת ערבית.

עם תום התפילה התפזר הקהל איש איש לביתו ולעסקיו, ור' משה אהרן שהתקשה מאוד להיפרד מן הגמרא הקדושה, התיישב שוב על מקומו כדי להספיק 'לחטוץ' עוד זמן לימוד כמידת האפשר, עד שייצא למלאכתו מלאכת הקודש בתיקון הנשגב של ריצת רגליים לצדקה.

את פניך ה' אבקש

לְךָ אֲמַר לְבִי בְּקִשׁוֹ פְּנֵי ה' אֶת פְּנִיךָ ה'

אֲבַקֶּשׁ [מסודר לרד"ה אורי (תהלים כו, ח)]

צלוהתון דיישראל קדושים בימי הרצון הללו

ומפרש רש"י על אתר, תיבת לך' היא כמו במקומוך [עיי"ש]. ועל כך מתרפק נעים זמירות ישראל ע"ה: 'לך' - במקומוך יתברך, בשבילך ובשליחותך, בא אלי לבי לומר: 'בקשו ישראל את פני' - ואני אכן שומע לרחשי לבי המעוררים אותי בשליחותך, לפיכך את פניך ה' אבקש'.

ובזוהר הקדוש (חי' ג) פירש, וז"ל [הנצח]: "האי קרא אוקמוה חבוייא, לך אמר לבי, דוד מלכא אמר דא בגין כנסת ישראל, לקבל מלכא קדישא. בגינך אמר לבי לבני עלמא, 'בקשו פני', אלן זמנייא וחגיגיא, דכלהו זמין להון לאתר דאקרי 'קודש', בגין לעטרא לן כל חד וחד ביומיה, כל חד וחד בזמניה, וישאבון כלהו מההוא עמיקא דעמיקתא, דנחלין ומבועין נפקין מניה. בגין דיתקדשון כלהון כחדא, וישתכח בהו צדוותא" עיי"ש.

כלומר, שזו התפילה נשא דוד על הזמנים המקודשים בישראל, שבשבילך יתברך אומר לבי, 'בקשו פני' בזמנים וחגים הנעלים, לבקש בהם את פניו ית' ולהתקדש בהם בכל זמן לפי עניינו, ולשאוב מאותו עומק שבעמקים, שנחלים נובעים בהם להתקדש כולנו יחדיו בשמחה, לפני ה'.

ובספה"ק "אור המאיר" (חידושי לר"ה) ביאר יפה להבין ולהשכיל, איך יהיו המועדים וימי הרצון הללו 'אנפי מלכא', להתקיים 'את פניך ה' אבקש'.

ונביא מעט מדברי קדשו המאירים בשגב מעלת רצון פני ה', אנפי מלכא שבמים קדושים דנן. וז"ל [בבקש]: "כלל הדברים, שאנו בני ישראל כולנו איש אחד נחנו, בהיטיב דרכנו יש באמצעותנו התגלות אלהותו, כאשר עלה בקדמות רצונו לגלות על ידי קומת אדם הראשון, ומבחר ימות השנה, ועלה בקדמת רצונו יתברך, שיתגלה התפשטות אלהותו באמצעות חלקי הזמנים".

"וזהו הכוונה לך אמר לבי", בשבילך ובשליחותך אומר לי לבי בקשו ישראל את פני - ולא נודע מה הוא פנים המאירים - וע"כ דרש בזוהר 'אילן זמנייא וחגיגיא', כי החגים והזמנים המה 'אנפי מלכא', דבהון אתחזי מלכא לבני עלמא, לתופסו ולקריתו בשם. ואמר דוד המלך ע"ה 'את' פניך ה' אבקש, 'את' לרבות אור המאיר בגווניו. בזה אני שומע לו, את פניך הבהירים אבקש, לראות טוב המתגלה באמצעות הזמנים והחגים. וכן ביקש הקדוש ברוך הוא מאתנו בני ישראל: 'ולא יראו פני ריקם' (שמות כג, יט), שלא ייראה התגלות אלקית בזמנים וריקיא, 'לא יראה ריקם', כי אם אנתנו בני ישראל יתעוררו ויתלהבו לעבודתו יתברך, עם כל פרטי העתים, שיתאוה וישתוקק האדם למהר עת בואנה בחשך ובעבותות האהבה, ויראה פני אלקים המאירה".

"ולוה השפיק שיחתו לפני הקדוש ברוך הוא, 'אל תסתור פניך ממני', כלומר, כיון שעיקר רצוני להשיג אור המאיר באמצעות הגוונים, שהן המה בחינות המועדים והזמנים, אל תסתור ממני, שאוכל להשתוקק ולמהר עת באוא של יום הדין ראש השנה וכו'" עכ"ה"ט, עיינ שם באורך מתק דברי קדשו. את פניך ה' אבקש!

• § § •

הגה"צ רבי משה אהרן שטרן זצ"ל, המשגיח המפורסם ריש מתיבתא דיישיבה קדושה קמניץ פה עיה"ק ת"ו, נודע כאיש צדיק וירא שמים מופלג המקפיד על קלה כבחמורה, וזכה להעמיד עדרים עדרים של תלמידים יראים ושלמים.

בין שלל מעלותיו וצדקותיו היתה עבודת התפילה כנזר עטרה לראשו, כשהיה שופך לבבו כמים לפני קונו. ואם בכל ימות השנה כן, על אחת כמה וכמה בימי הרצון של חודש אלול' וימים הנוראים, שהיה כולו חרדת קודש בדחילו ורחימו, כשכל תלמידיו האהובים מקבלים דוגמא מוחשית של תפילתם של ישראל בעת הרצון דנן "לך אמר לבי בקשו פני - את פניך ה' אבקש!"

הקפדתו בהלכות תפילה כמו בשאר המצוות היתה בלא שום קולות ופשרות, והיה שומר ומשגיח תמיד שלא לאחר ח"ו את זמן התפילה כדת וכדין.

באחת מנסיעותיו שערך לטובת הישיבה הקדושה הגיע לארץ 'שוויץ', שם סובב בין הערים הנהדרות שדרים בהם אחינו בית ישראל. בנדודיו בין הרי האלפים היפהפיים של 'ציריך' ו'סנט-מוריץ' לא חיפש את הטוילים הנעימים, רק דבק במטרת תכלית נסיעתו לביטוס וחיוזוק הישיבה. גם בעבורו בין הנחלים והאגמים השוצפים

הפעולין לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזנן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפקס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

בית הכנסת התרוקן לגמרי, רק האורח היושמי הנאמן ישב לו בפנינו בשמחת תורתו בדבקות אלקים חיים. לפתע נשמעה הדלת נפתחת, מי זה מופיע פה פתאום בחשכת לילה? נחרד מעט ר' משה אהרן, הוא לא הכיר את אנשי העיר, וחשש שמא איזה 'גוי' מקומי נכנס בראותו את האור הדולק בביהכ"נ.

ברם מה מאוד הופתע להיווכח שהנכנס הוא לא אחר מהגביר הגדול בכבודו ובעצמו, הוא התפלא מעט על ביקורו של העשירי בשעה מאוחרת שכזו בבית הכנסת, ונגרע שאין כאן לא 'גוי' ולא 'שייגין', וחזרו לשקוע בתלמודו. הגביר פסע פנימה, התהלך מעדנות ברחבי בית המדרש הנאה והמפואר אנה ואנה, התקרב אל הפינה האחורית, וניגש היישר אל האורח החשוב, שכבר הספיק להכירו משתי התרומות המכובדות שהעניק לו ב'מנחה-מעריב'. הוא התיישב בנינוחות על יד ר' משה אהרן, וביקש לפתוח עימו בשוחה צרה.

הקשב נא לי צדיק יקר, פתח הגביר, כשראיתי בך היום את מידת יושרך וצדקתך, ואת מסירות נפשך הגדולה למען הישיבה הקדושה, נשא מאוד חן בעיני. והנה כשיצאתי לאחר מעריב אל בית העסק הגדול שלי כאן במרכז העיר, ניגשתי היישר אל עסקי ה'ביזנעס' שעל שולחני, ובסייעתא דשמיא מופלגה עלתה ההצלחה למעלה מן המשוער, ברכתך הכנה פעלה כנראה את פעולתה, הכל התנהל בזריזות למישרים, וכעבור זמן קצר 'סגרת' כמה עסקאות טובות, שהניבו פירות של רווחים נאים ביותר.

יצאתי מבית העסק לבית היפה בלב מלא שבח הוודיה לבורא ב'ה', על ההצלחה היומית הפכה לי הביזנס, וכאות תודה לקל הטוב והמטיב הפרשתי טך הגון לצדקה.

כענין שלמדנו בפרשת השבוע דגן (יש פ"י כי תבוא, דברים טו, ג-ה): "הַתְּדַמְתִּי תַיִם לַה' אֱלֹהֵיךָ - שאיני כפוי טובה (יש"ו) - וְעַתָּה הִנֵּה הַבְּאֵתִי אֶת רֶאשִׁית פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִתְּנָה לִי ה', וְהִנְחִיתוּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיךָ וְגו'".

והנה עתה כשעברתי כאן בדרכי הביתה, וראיתי האור בוקע מחולונות ביהכ"נ, נכנסתי לראות אולי יימצאו כאן 'בעלי צדקה' הרגילים במלאכתם כאן, כדי לחלק לידיהם מן הצדקה הגדולה. אך היות שאיני מוצא כאן כעת אף אחד ברצוני להעניק לך את כל הסכום כולו, לפאה את בית ה' שבירושלם קרוא דשופריא.

על אתר שלף הממלינר מכיס חליפתו המהודרת 'מעטפה' שמנה ונכבדה מלאה מורשרים של כמה אלפי פרנקים טבין ותקליין! כשרבי משה אהרן מודה לו ולהשי"ת המשלחו בכל לב, ונפרד ממנו בשלום.

ואף אנו למדנו אגב אורחא, כמה טובה וברכה הביאה ההקפדה על 'תפילה בזמנה', כאשר קיים בנפשו 'את פניך ה' אבקש', בתפילתו הסדורה כראוי לפי מעלתו. - שזכה על ידי זה לאותה ברכה עצומה בשפע רב, ואילו היה 'מוותר' על הקדמתו ומקל לעצמו להתפלל 'רק' באותו יום לאחר הזמן כדי שלא לפספס את מעמד הצדקה של שחירת, היה ככל הנראה יוצא משם עם מאה פרנק בלבד, ותו לא מידי!

ומה מאוד קולעת ומתאימה לו לר' משה אהרן זצ"ל, אמרתו הנודעת לביל התקדש יום הכיפורים, שאם לא היה מתבייש היה פוצח בריקוד סוער

בעת 'ברכת שהחינו' של יום הכיפורים! כאשר הלב מתמלא רון שיר ושבח בקרבת אלקים טוב, 'את פניך ה' אבקש! ואי לאו האי יומא כמה רחוקים ומתועבים אנו דבעיירות רח"ל, ובזכות התשובה הגדולה ועיצומו של יום דבקים אנו בשכינה. כמבואר ברמב"ם הלכות תשובה (פ"ה ה"ה): "אמש היה זה שנאו' לפני המקום, משוקן, ומרוחק, ותועבה. והיום הוא אהוב ונחמד, קרוב וידיד" עכ"ל הזהב. § • § •

כאשר עלה ארי מבבל, מרן החזון איש זצוק"ל, בשנת תרצ"ג לפ"ק, ובחר למושב לו במושבה 'בני ברק' יצ"ו, לא היו עדיין עמודי חשמל מסודרים ברחובות, ובעת חשכה התהלכו התושבים לאור הפנסים והלוסטרים שהחזיקו בידיהם.

כעבור שנים גדלה המושבה והתפתחה מאוד, עד שנעשתה לעיר ואם בישראל, שכונות ורחובות רבים נוספו בכל רחבי העיר, והחלו להתקין בה עמודים גבוהים של 'פנסי רחוב', שהתחברו אל חוטי החשמל הפרושים לכל אורכה ורוחבה של העיר, וכך נהנו התושבים מתאורה טובה נאה.

באותם ימים עלה לביתו בשעות הערב אחד מבחיי תלמידיו ומקורביו, ה"ה הרה"צ מגיד מישרים רבי יענקלה גלינסקי זצ"ל, [בע"מ הספר המפורסם 'הגדיל']. לאחר שפלפל עימו הרב כדרכו בדברי תורה, ביקשו להתלוות אליו ל'טייל' הוימי שהיה החזון איש יוצא לצרכי בריאותו.

בדרכם עברו על פני הפנסים החדשים שהפיצו אור נעים להנאתם של העוברים ושבים, החזון איש נעמד התבונן מעט בריכוך בעמוד התאורה ובאור הזורח מתוכו. ולאחר הרהור של כמה רגעים תפס את ר' יענקלה בידו, והחל לפסוע עימו פסיעות אחדות קדימה להתקרב אל כיוון

הפנס, ובהגיעם אל עמוד החשמל הולכו פתאום אחורה להתרחק מן הפנס, כך כמה פעמים הלך-חזר, קדימה-אחורה...

ר' יענקלה התפלא על טיב ה'הקפות' הללו בטבורה של עיר... אך החזון איש הסביר לו מיד בטוב טעם.

הבט נא, אמר בחכמת חן קדשו, כשמתבוננים במהלך האור המאיר וזורח מעמוד חדש זה, מגלים דבר נפלא! הנה ככל שמתקרבים אנו בצעדינו אל כיוון האור, הרי ה'צלי' שלנו המשתקף על הארץ מתקטן והולך, ואילו בהיפך ככל שמתרחקים אנו מן האור מתגדל הצל על פני שטח נרחב יותר.

מדוע בהתקרבותנו אל האור הצל קטן, ובהתרחקותנו הוא מתגדל? - אין זאת אלא מפאת שכאשר האור מכוון בדיוק מעל צורת האדם, קרוב וצמוד עימו, הרי אף צילו מתקטן תחתיו. אך ככל שמתרחק האיש והולך הרחק מן האור, כן מתגדל גם הצל ומתפשט לצדדים.

כיוצא בדבר, סיים החזון איש את משלו הנפלא, קרבת אלקים נמשלת גם היא אל הצל, כד"א (תהילים קכ"א, ה) 'ה' שִׁמְרָךָ ה' צִלָּךְ עַל יַד יְמִינֶךָ - כשם שהצל מתקטן בקרבתו ומתגדל בריחוקו, כן מי שקרוב יותר לשכינה ולתורה הקדושה, הרי זה מתקטן והולך בעונו ושפלות, שמתוך ההתקרבות אל ה' אלקים אמת' מכיר באמיתת חסרונו ומגרוותו.

ככל שלומדים ויודעים יותר בתורה, מגלים יותר ויותר עד כמה אין אנו יודעים... שהלא היא "אֲרַפֶּה מֵאֲרָץ מִדְּבָר, וְיִתְקַבֵּה מִיַּי יָם" (איוב י"א, ט). וכאשר לומדים תורה לשמה בחיבור עם נותן התורה ב"ה, הרי 'אורייתא קא מודעא ליה חוביה, כאמא דאודעא לברה במילה רכיך' (חוליק ח"ג כ"ג, תורתו מודעת לו את חובי כאמא המוכיחה לבנה במילים רכות).

ובהיפך, ככל שמתרחקים יותר מן אור אין סוף ב"ה, ומתקרבים אל החשכות הפנימית שבלב, הרי צילו של אדם וגאוותו מתנפחים ומתגדלים, וטחו עיניו מראות את חסרונותיו וטעויותיו הרבים. - עד שנודמה לפעמים בעיניו כמו 'אדם השלם' ממש... כדוגמת הצל שברחוק הגדול ביותר תיראה בו כל צורת האדם בשלמות, אף שאינו אלא כמו 'צל עובר'... - עד כאן מתק דברי קדשו, ושפתי פי חכם חן.

בעמדתו כה ב"שבת סליחות", בעיצומם של ימי הרצון המאירים וזרחים בחודש אלול, בהם מתקרב יציר אל יצירו 'אני לדודי ודודי לי'. הוא העת לפשפש בתוכו, כמ"ש בספרים 'אלול' מלשון 'מרגל', כמו שתרגם אונקלוס בפסוק (בראשית כ"ב, ט): "מרגלים אתם - אלילי אתון", שמרגל וחותר לגלות מקום התורפה והחיסרון, כמלאכתו של 'מרגל'.

על כך השפיק דוד המלך ע"ה שיחתו לפני הקדוש ברוך הוא: "לך אמר לבי בקשו פני את פניך ה' אבקש", למחזי 'אנפי מלכא' בזמנים וחגים הנעלים הללו - ומסיים מתוך כך (שם י"א): "הַיְיָ ה' יִרְפָּךָ, וְנִתְּנִי פְּאֵרְךָ מִיְשׁוֹר".

הבה נא נתפסקה נא על חיק השכינה הקדושה הצמודה עימנו כעת חויה, כמו 'אימא עילאה', 'כגמול עלי אימו'. ומוכיחה לנו באהבה עצומה לתקן את הצריך תיקון מבית ומחוץ, 'כאמא דאודעא לברה במילה רכיך'. ואין ישראל נגאלים אלא בתשובה (רמב"ם פ"ו מהל' תשובה ה"ה, ונ"כ ש"ס), במרהר בימינו אמר.

Advertisement for 'על העירוי נשמתא' featuring an image of a hanging oil lamp. The text includes: 'האי גברא רבא ויקרא, איש החסד נח לשמים ולבריות אהוב על הכל, אשר היה מקושר בל"ג עשרות בשנים ליבלח"א רבנו שליט"א, וזה לזכות את הרבים בהפצת הגיליון 'שב הקהילה' בכל רחבי תבל. ה"ה הרה"ח ר' יעקב מיכאל בן החבר ר' ישראל זצ"ל מייער נלב"ע י"ג אלול ש.ז. ת.נ.צ.ב.ה. המקום ירחם את כל המשפחה החשובה בתוך שאר אבלי ציון וירושלים על הברכה יעמדו'.

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט | לקבלת העלון בכייל (דוא"ל) נא לשלוח לכייל הפצו"ב | התורמים להפצת העלון

לע"י יעקב צינן ישראל	לע"י מרת ששה ירשיו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלב"ע י"ט תמוז ת.נ.צ.ב.ה.	לע"י החבר שמואל מאיר ז"ל בן יבלח"א רבי ישראל יצחק נלב"ע י"ח נסלו ת.נ.צ.ב.ה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מרכז י"א וירושלם מכתוב 02-6257948 info@keshet-hareshet.co.il	גל.י.פ.ו.
----------------------	---------------------------	-------------------------------	---	--	--	---	------------------------	---	-----------

יר"ל ע"י קהילת שבת בביית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגונוך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון בכייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173